

*Draci a jiné příběhy
Byla qubá a v očích jsem ji viděl ležku*

ČÁST I.

DĚTI KRVE

JITKA MOODY

*Krev byla újude
Boj na život a na smrt*

*Krev má krev
Sex*

Ungvári

Chťe

*Chťe měe prouhlo do těla
Nikony nečes*

ONDŘEJ NEFF: Varování, tato kniha je návyková!

Pokudé jsem se jí plub a plukala

Řekli o Dětech krve

“

Jde mi z toho hlava kolem. Četba téhle knihy je šílená jízda, jako kdyby vás v kafilérii hodili do drtičky hovězích kostí, pod tím odpálili plamenomet a o výsledek by se porval Lucifer s kocourem doktora Fausta proměněným do Černého pantera.

Pozor, ministerstvo duševního zdraví varuje: četba je návyková.

ONDŘEJ NEFF

spisovatel

“

Je to knížka, při které mozek odpočívá, aniž by člověk zíral do blba. Prostě se necháváte unášet proudem neotřelých nápadů, fantazií, erotických polechtání a užíváte si to. Autorka dokázala vytvořit až neuvěřitelně silnou atmosféru, takže vás četba úplně vtáhne a s každým odstavcem přijde něco úplně nového a nečekaného – pohádkové bytosti, fantazijní stavby, nemyslitelné situace a vzrušující podněty. Ale není to únavné, prostě se poddáte atmosféře a necháte se unášet. Hlavní problém je nebýt netrpělivý, jak to dopadne, a nečíst moc rychle, protože pak si to neužijete.

Při četbě Děti krve si teprve uvědomíte, jak je Meyrinkův Golem ploché a přeceňované dílo. Tady se vám teprve nabízí mystický obraz Prahy, kde se pod každou dlažební kostkou skrývá tajemství.

Rozhodně mohu doporučit každému, kdo intenzivně studuje nebo používá mozek analyticky a chce ho regenerovat jinak než alkoholem.

PETR HAMPL

spisovatel

ČÁST I.
DĚTI KRVE
JITKA MOODY

*Magické bitvy, nepřátelství vládců tohoto světa, intriky i zrady
a všudypřítomný kouzelný a drsný sex
i mnoho krvavých dobrodružství.*

*Dá se říct, že by se vám ta realita měla líbit o dost víc
než chudákovi hlavnímu hrdinovi Michalovi.*

Děti krve
Jitka Moody

Vydalo nakladatelství Jitka Moody
ISBN 978-80-908844-1-0

Copyright © Jitka Moody, 2023
Cover © Jitka Moody, 2023

Pro každou
nejosamělejší
duši na světě

Věnování

Tuto knihu chci věnovat svým nejbližším.

Tatínkovi Ervínovi, který už bohužel není mezi námi.

Mamince Drahomíře

Bratrovi Petrovi

I když na světě nemáte vůbec nic a máte skvělou, milující rodinu,
o kterou se můžete opřít, máte úplně všechno.

Děkuji za to.

PROLOG

Být to na mně, tak úplně zkraje vám povykládám o půlnočních trpaslicích a jejich hře na třetí pravdu. Říká se, že se dá propočítat, kdy vám někdo z těch mrňavých zmetků zkouší lhát a pokud se na to cítíte a při té lži ho přistihnete, měl by vám splnit aspoň některé přání.

S nějakou debilní zlatou rybou si je ale fakticky neplete.

Tyhle malé mrchy si totiž samy vyberou, jak si tu vaši objednávku vyloží. Jak ji pochopí, co si s ní počnou. Nedělá jim ani trochu problém zaměnit slova. To v lepším případě.

Jsou o tom moc prima příběhy, tedy pokud se nestanou právě vám, že. Týpkovi prý přehodili šlapky na noze. Levou za pravou a tak. Přijde vám to jako pitomost, ale tvrdil, že rovně už nemůže ani močit. Dalšího přesvědčili, že odjakživa uměl lítat a taky péct vynikající rozinkový chléb. K jeho štěstí zkusil jako první ten chleba.

Byli tací, kteří netoužili pokoušet své štěstí a těmhle pidišmejďům pověděli, že jsou v pohodě. Nic nechťejí. Nic nepotřebují. Mají všechno.

A než se vzpamatovali, byli zasnoubeni s jednou z trpaslic.

Vážně, kdybych si mohl vybrat, určitě se zmíním o ženách, kterým se říká svaté Lilie. V době jarního deště je potkáte mezi stromy v parku a v blízkosti řek. Zpívají. Nezpívají hlasem, jde to tak jako z jejich nitra, jsou to tóny, a přece tvoří slova. Někdo tvrdí, že byly stvořeny, aby uhasily divoký oheň tam, kde se následkem vražedného kouzla otevřela země a pak už tady zůstaly.

Není jich moc. Jsou jich jen tisíce.

Je to tím, že nežijí dlouho, jsou celé utrápené a náladové. Asi je fér přiznat, že jejich řady řídnu i kvůli tomu, že jsou oblíbenou lahůdkou transylvánských Gorgon.

Mluvil bych o svinských lázních na omlazení nebo třeba o opasku, kterým si nastavíte, kolik chcete vážit. Řekl bych něco málo o blátě, ze kterého můžete splácet věčnou lampu. Pokud tam cáknete pár kapek krve úplně prvního člověka, kterého jste sám zabil, tak pak bliká a stmívá se pokaždé, když je poblíž někdo, kdo vás chce mrtvého.

Někteří koumáci vám na míru vyrobí prsten hanby a jestli dáte na mou radu, je to podvrh. Vůbec to nefunguje. Ten kousek kulatého kovu by vám měl dát schopnost jakési empatie, jenže ve skutečnosti to znásobí chuť po tom zakázaném, co právě provádíte.

Sakra, s tímhle prstenem máte slušnou šanci, že se z vás stane psychopat.

Když právě pocházíte ze světa, kde jsou věci podložené výpočty a vědeckými principy a náhodou se vám přihodí, že se ocitnete zrovna v téhle pošahané realitě, jednu věc vám poradím. Může být, že zrovna tohle rozhodne, jestli se vám svět magie a kabaly a intrik bude zamlouvat. Chvilí před rozedněním se nakloňte nad černou studni a zašeptejte první slovo, co vás napadne. Řekněte to třikrát po sobě.

Víc vám nepovím. Však sami uvidíte.

Snad jen, že s prvními červánky potkáte toho, kterého jste už nikdy nedoufali vidět a můžete s ním nebo s ní mluvit, vzít se za ruce a tak. A budou takoví, jaké si je pamatujete, když ještě žili.

Nejspíš už jste na to káplí.

Svět, do kterého vás vezmu, není ten, který znáte. Do kterého se ráno probouzíte a který vás v mnoha věcech štve, ale přece jen vám nějak dává smysl. Jen jedno chci, abyste měli na paměti.

Není to má volba.

Nikdy nebyla.

KAPITOLA 1

Dvojče z jiné reality

Nikdy jsem nebyl na nějaké velké psaní. Snad ještě tak email, smska nebo tweet. Tady mne posadili za hromadu nepopsaného divného papíru a bylo jim zjevně ukradené, když jsem se vyptával, když jsem protestoval, když jsem zkoušel trucovat. A tak i když vím, co mám psát, nemám tušení, odkud začít.

A kdybyste se vysloveně ptali, nemám na to ani náladu.

Do ruky mi vecpali hodně ujetou propisku a řekli, že to mám vzít hezky zkraje.

Do této svatyně, jak tomu říkají strážé, mne zavedli před pár dny. Povědí mi, že ven se nedostanu. Nemám šanci vyjít ven, dokud nenapíšu, co po mně chtějí. Nic moc nevysvětlí. Neřeknou proč, pro koho nebo co vlastně.

„Sepiš všechno,“ řekli mi.

A byli pryč.

Já si tak jako pro sebe zahuhlal, že to teda nemají toho pravého, moc mne na psaní neužije, když se poprvé ozval ten hlas. Když jsem poprvé poznal, že tu nejsem sám. Že je tu se mnou neviditelný hajzlík, který má na všechno dohlédnout.

Netuším, jestli mu nakázali, že nesmí vůbec nic prozradit, nebo je to jen další vyrobený a vymyšlený převít, který se baví tím, že mi neřekne ani to základní.

Pustím to zatracené pero plněně směsí z kančí krve a ostrých vůní, to se kutálí po prázdných listech knihy vázané v něčem, co je stoprocentně lidská kůže. Hlučně se otáčí a zastaví až o hranu stolu.

I kdybych s ním praštil o zeď, to pero by se mi vrátilo na stůl jako bumerang. Jo a když budete mít ten prima nápad zkusit to po sedmé, po desáté, to pero se pěkně naprdne a bodne vás.

Pero se přikoulelo zpátky a teď do mne jemně štouchá.

Vzdychnu.

„Fakt nevím, odkud začít psát,“ řeknu.

„Možná napiš nejdřív jméno,“ ozve se, i když vím na tuty, že tu se mnou nikdo není. Zase si vzdychnu. Dramatičtěji. Hlasitěji. A tentokrát mám odezvu.

„Tak třeba, já jsem Egon,“ hlas zní úslužně, a to je pro umělé bytosti celkem vzácnost. Ale nenechte se ovlivnit mým míněním o těch zmetcích. Například, když na někoho mluvíte, přijde mi slušnost se udělat aspoň průsvitným, když už ne viditelným.

„Neptal jsem se,“ zavrčím.

„...až napíšeš jméno, měl by ses trochu představit. Ale buď stručný, náfuky nikdo nemá rád. Hned pak začni vyprávět.“

Problém s těmi otravnými hajzlíky je, že nemají dálkové ovládaní. Sakra, oni nemají ani obyčejné tlačítko vypnutí. A když se jich na něj zeptáte, načuřeně začnou prskat. Jenže ani pak nesklapnou.

„Jsem duch tvých spisů...“

„Ovšem, že jsi,“ přikývnu. Jestli máte chuť zeptat se, co to znamená, do toho. Jen si poslužte. Nejspíš vám také poví, že to znamená to, že je duch toho spisu. Přijde mi, že už jsem se vyvztekal. Jednu chvíli jsem na něj hulákal slib, že jednoho prima dne ho udělám viditelným napořád, němým nebo mrtvým.

Na to mi ten hlas klidně řekl, že na úvodní straně je lepší takových pět řádků shora vynechat a pak teprve začít psát.

Tak začnu.

Ostří pera ještě trochu našťavaně skřípe.

Jmenuji se Michal.

„Velmi dobře.“

„Egone, můžeš si odpustit ten jízlivý tón?“

„Pokusím se.“

Cívím na vlastní jméno napsané v kudrlinkách. Za to může to pero. Doufám.

„Jak jsi zjistil, že máš bratra?“

„Napsal mi dopis.“

„Kdy?“

Kopnu do sebe panáka slivovice. Má úžasnou tmavě modrou barvu. To nejlepší na ní je, že si sami určíte, jak silný má ten alkohol být. První skleničku mám rád dvacetiprocentní. Na rozehrátí. Na chuť.

Zrovna teď vím, co po mně Egon chce. O jakém bratrovi to vykládá. Můj bratr. Třicet let jsem žil jako jedináček, ale teď mi přijde normální, že mám bratra. Zvykl jsem si. A taky už vím, že žvanit o mé rodině s kýmkoli, třeba s neviditelným hajzlíkem, tak to není dobrý nápad.

On se nedá.

„Takhle to nepůjde, Michale,“ Egonův hlas dostal káravý nádech. „Tak jak to bylo s tím bratrem?“

Cvaknu si ještě jednou, tentokrát zvednu grády na třicetiprocentní alkohol. Pak zase popadnu pero. Začnu psát.

„Dlouho jsem si myslel, že to byl poslední den, kdy jsem viděl svět tak, jak jsem ho znal.“

Čekám nějaký komentář, ale je ticho.

To ráno jsem si ke kávě pustil zprávy. V mikrovlnce rozehrál dvě mražené koblihy a díval jsem se, jak nějaká raketa vybuchuje v malé vesnici. Už si nepamatuju jméno té vesnice. Nikdo si ho nebude pamatovat. Proč taky. Shořela. Ještě to ráno mluvili o fotbale. Madrid vyhrál pohár. Jak jinak. Myslím Real Madrid, milý Egone, ale kdybys byl člověk, věděl bys to.

Kdybys byl chlap, bylo by ti to jasné.

Do práce jsem vyjel trochu pozdě, ale v dobrém rozmaru. Byl pátek. Všude zácpy. Co znamenalo pár minut zpoždění navíc?

Pracoval jsem v obchodním marketingu největšího českého telefonního operátora a ano, to obchodní má svůj význam. Když vám volají, aby se zeptali, jak jste spokojení s voláním, tak za tím jsem já. Můj tým. Jak vám před večerí vyřvává mobil, na displeji svítí že prý z neznámého čísla, celí nedočkaví, aby vám nabídli výhodný balíček služeb a dárky a slevy, tak ty otázky jsem vymyslel já.

Ne, dávno si neříkáme call centrum. Call centra nefungují. Trvalo mi dva roky, než jsem o tom přesvědčil vedení.

„Jak se k tobě dostal ten dopis?“

„Jsi netrpělivý, Egone.“

„Vysvětli ten dopis.“

Chvíli váhám.

Jednoduše dorazil jako email. Sám se otevřel a rovnou rozbalil i přílohu. Což, milý Egone, jak možná tušíš, by emaily neměly dělat. Ani náhodou by to dělat neměly.

Jestli si chceš ten email přečíst, prosím. Určitě ho někde máte v té vaší časové schránce. Já si ho nepamatuju slovo od slova. Jen vím, že byl celkem stručný. Přál mi k narozeninám.

Ach ano, to jsem nezmínil. Ten den mi bylo rovných třicet. Asi proto jsem snídal koblíhy.

Jak jsem se cítil? No, zbyly už jen jahodový a ty já tak moc nerad.

Ano, pochopil jsem. To byl vtip. Ptáš se, jaké bylo číst dopis od bratra, o němž jsem ani nevěděl, že existuje.

Mé pocity byly zmatené.

S lehkou stopou pochybností.

S pachutí dávné křivdy, co jsem o ní ani netušil, ale nějak tak to muselo být, že.

A pořádnou dávkou zvědavosti.

Nenapsal mi Milý Michale, jsem tvůj dávno ztracený bratr. Místo toho psal Nazdar bráško, chyběl jsem ti?

V tom dopise nebylo Asi bych měl napsat něco o sobě, abys věřil, že jsem opravdu tvůj bratr. Ne. Bylo tam Co se vykašlat na všechna pravidla a dnes to spolu oslavit.

Ani náhodou tam nestálo Přihodilo se to a tamhle to, a proto jsme byli vychováni ve dvou odlišných rodinách. Rozdílných světech. Kdepak. Bylo tam Přijď v šest do Khalicha, věř mi, mou tvář poznáš.

Mysleli byste, že napíše Prosím, buď tam. Omyl. Jen Těším se, Chris.

„Co sis myslel, že se stalo? Jak sis vysvětlil to odloučení dvojčat?“

Já nevím, asi jsem zrovna o tomhle tak nepřemýšlel.

Jestli jsem věřil, že je ten dopis pravý? Že je ten bratr pravý?

Slyším tě. Přemýšlím.

Ano.

Asi ano.

Četl jsem o tom, jak dvojčata po takových shledáních po letech křičí do světa, že to celou dobu věděli. Cítili.

Blbost.

Ale překvapen? Ne, to jsem vlastně nebyl.

Do záznamu.

Jako dárek jsem od bratra dostal jednodenního draka.

To musím asi vysvětlit.

Později, mnohem později mě vzali do jejich líhně. Jsou tam miliony prřavých dračích vajíček. Nemají tvrdou skořápku, spíš je to taková šiřatá blána s hustou sítí malých cévek se skoro průhlednou krví. Když se drak narodí, ta krev mu zhoustne a časem tmavne. Když umírá, je skoro černá.

Pokud nezemřel dřív, než přišel jeho čas.

Tak mi to řekli.

V té líhni byla vejce různých barev. Žlutá, růžová, několik červených, byla tam zelená vejce a taky černá. Viděl jsem skoro zlatá, hnědá a některá byla docela kroupenatá. Bílá vejce, fialová, oranžová, šedá.

Jen pár vajec bylo průsvitných, nestihla si vytvořit barvu a dráček uvnitř už se dral ven. Jako by věděl, že čas je to, co mu nebylo dáno. Tihle draci narozeni z průsvitné blány byli strašně vzácní. Také proto, že se často narodili a umřeli, aniž by si toho někdo všiml.

Žili totiž jen jediný den.

Když mi ho dal, nevěděl jsem, jak málo má času. Já v životě draka neviděl a Chris jich zase viděl tolik, že ho nenapadlo něco o nich vysvětlovat.

Došel jsem do té hospody a rozhlédl se. Hledal jsem někoho s mou vizáží, ale tam vzadu u stolu byl vysoký pohledný chlapík, mával na mě, usmíval se a já se krapet váhavě vybral k němu. Býval bych si vystačil s odměřeným pokývnutím jeho směrem, ale on mě popadl, přitáhl na svá o dost mohutnější bedra, usmál se na mě o dost hezcím úsměvem, než tak vídávám v zrcadle a rozjařeně povídá.

„Mám tolik otázek!“

Jo, to já taky.

Řekl, že se jmenuje Chris a já si to jméno chvíli převaloval na jazyku.

„Představoval jsem si tě trochu jinak,“ vykládá a já netuším, jestli se ode mne chce omluva.

„Jak jsi mne našel?“ řeknu.

On se nadechne, aby odpověděl. Zrovna nám servírka přinese pivo, tak zase vydechne a podívá se na ni způsobem, který by mňí otrlou holku rozbřečel.

„To nebylo zase tak těžké,“ odpoví konečně. „Naše krev je, ehm, jiná. Vzácná. Je to jako silný magnet, a to pak stačí mít obyčejné jablko, abych tě našel. No a já na to šel s ferrumpálem.“

Ferrumpál?

„Vzácná krev?“ zeptám se.

On usrkne piva, ušklíbne se, pak si dá pořádný doušek a olízne pěnu z míst, kde mu raší knír.

„Tenhle tvůj svět... Chci říct, ty za to nemůžeš, žes tady musel vyrůstat. Oted' bude všechno jiné. Ale tady našťestí o tvé krvi nic nevědí. O tobě nic nevědí. Jinak bys nepřežil. Byla to nehoda... Ale dokonce i naše matka souhlasí, že to bylo pro tebe nejlepší.“

„Jestli máš dojem, že vím, o čem mluvíš, pleteš se. Hodně.“

„Dnes máš narozeniny. My oba máme narozeniny,“ vykládá a usměje se. Já si znovu všimnu, jak pohlednou má tvář.

Vyndá z kapsy malou krabičku, sotva do dlaně.

„To je pro tebe, brácho,“ a položil tu věc přede mne. Neměl jsem v hlavě tolik, abych si nebyl jistý tím, co vidím a ta věc docela jasně měnila svůj tvar. Jako holografická 3D animace.

Opatrně jsem se toho dotkl a ono se to změnilo v gejzír zlatých konfet a spolu s nimi mi v otevřené dlani přistálo to vajíčko.

Bylo průhledné, a jakoby živé, hned pod povrchem tepala průsvitná tekutina. Živé bylo to vajíčko, to uvnitř se nehýbalo. Vypadalo to jako nevydařené Kinder Surprise s hračkou uvnitř s tím, že čokoládu už nejspíš někdo snědl.

„Hm, tak díky,“ povídám.

On se usměje, a pak řekne, že musíme ještě tak půl hodiny počkat.

Odsunul jsem tu podivnost stranou, ale brácha se rozchechtal a vyložil mi, že to mám celou dobu držet v dlani.

„Bez toho to nepůjde,“ povi.

Řekl bych, že to byl ten moment, kdy jsem se zvedl, že to bude celé nějaký omyl, ale on mi jen zatlačil na rameno a nedalo mu vůbec práci posadit mě znovu na židli. Pak mi tu průsvitnou věc zase opatrně vložil do dlaně a povídá, že ještě sedmadvacet minut.

Podíval jsem se Chrisovi do očí. Byly jasně šedé. Moje jsou oříškově hnědé. Nad pravým obočím měl starou jizvu. Kdybychom vyrůstali spolu, určitě bych věděl, od čeho ji má. Docela pravděpodobně bych byl i u toho.

Třeba bych měl taky podobnou.

To bráchové dělají. Jsou nerozluční, podnikají všechny dobrodružné hovadiny spolu a pak to společně i od rodičů schytají.

Tak jsem to aspoň slyšel.

Já vyrůstal jako jedináček. Ve dvanácti mi máma řekla, že mě adoptovali jako jednoročního prcka, nikdy nepátrali po mých biologických rodičích a žádali mě, abych to také nedělal.

Pak jsme si dali koláč, který pro mě upekla, rozbalil jsem si dárek, byl to playstation. Úplná novinka, která se prakticky nedala sehnat.

A tak jsme o mých biologických rodičích už nemluvili.

Nemůžu říct, že by mi byl Chris bůhvíjak podobný, ale ty rysy, pohyby, někde vzadu v mozku to prostě vyvolalo podivné děja vu. Napadlo mě, že by to mohl být můj bratr, i když vypadá úplně jinak než já. On je typ hezouna, zatímco já o sobě říkávám, že mám charisma. Je levák, já používám spíš pravačku.

Nevím, neumím to vysvětlit a vlastně se mi do toho ani nechce.

Zkus to.

Zkrátka... nepřišlo mi, že je to někdo cizí. V životě jsem ho neviděl, ale způsob, jak Chris trochu natočil hlavu, když přemýšlel nebo jak přivíral oči a poškrábal se na předloktí, když cítil podráždění nebo netrpělivost... Jako když jste to už viděli, zažili, cítili, co já vím. Ale zaboža si nevzpomenete, kdy přesně.

Jasně, máme stejný nos, dolík na bradě i široké čelo. Ale docela jistě nevypadal jako moje dvojče.

„Tak na zdraví, ehm, brácho,“ řeknu.

To slovo si vychutnám, stejně jako se zdálo, že si ho před chvílí vychutnává on. Brácho.

Popadnu levou rukou püllitr a obrátím do sebe zbytky piva. V pravé ruce mi totiž pořád ještě tepala ta potvornost a já začal být zvědavý, co se stane za půl hodiny.

„Proč mluvíš o tomhle světě, jako bys snad spadl z Marsu?“ zkusím se ptát.

„Mars? Ta planeta?“ on vykulí oči. „Ne, jsem ze země. Jen trochu... víš... prostě jiné. Musel bych pochopit tvůj svět, abych ti to zkusil vysvětlit. Ale ty sem nepatříš. Musel jsi to přece cítit.“

Podívám se na tu blbost, co pořád ještě svírám v dlani. Je to nějaký žert? Moji opravdoví kámoši někde schovaní, třebaže tomuto týpkovi zaplatili, ať se mnou sehraje tu komedii.

Zavrtím hlavou.

Nevadí mi, když si ze mne někdo vystřelí. Tedy aspoň ne moc. Ale měli si trochu dát záležet, aby to nebylo tak průhledné. Tak jako ta pitomost, co mi týpek, který si říká Chris, vmáčknu do ruky.

Než stačím odpovědět, on dopije pivo, třískne prázdnou sklenicí o stůl, luskně na servírku a palcem naznačí jedničku. Otočí se ke mně a poví.

„Musíš jít se mnou. Hned teď. Ukážu ti, co myslím. Můj svět. Vlastně náš svět.“ Ohrne rty a já vím, že to není odporem. Právě naopak. „Tvůj domov,“ dodá.

Mysleli byste, že to nadělá v pražské hospodě víc rozruchu, když se objeví drak.

Nejdřív mě něco zapálilo v dlani, až jsem tu slizkou vrtící se blbost málem pustil. Rozevřu dlaň a tam cosi žhnulo jako žárovka. Hýbalo se to. Podle mých hodinek zbývalo ještě dvanáct minut, ať už to odpočítávání znamenalo cokoli.

Ta světelná koule uvnitř sebou mlela, jako by někdo zapnul skrytý motorek.

Mrskalo se to a dost to páliło, ale dalo se to snést.

„Co to sakra je,“ říkám a Chris se jen šklebil. Povídá, počkej a uvidíš.

V ten moment to, co bylo uvnitř, přitisklo slepou šedavou tvář k vrchní části průhledné blány, až jsem sebou polekaně cukl.

„Ono je to živý!“

Chris se rozchechtal.

„Přece ti nebudu dávat něco chcíplého, bráško.“

Ať tam uvnitř bylo cokoli, docela jasně se to dralo ven. Zkoušel jsem najít nějaké víčko, co bych odklopil nebo odšrouboval, a patřičně jsem to komentoval. Chris se řečtal, až mu tekly slzy. Já byl vyděšený.

Zkusil jsem prsty odstranit svrchu něco toho průsvitného sajrajtu, abych osvobodil toho uvězněného tvora, ale můj bratr mi v tom zabránil. On si poradí, řekl.

Házelo a cukalo to s sebou další dlouhé minuty. Občas se to zklidnilo. Netušil jsem, jestli se to vzdalo nebo sbírá síly na další boj.

„Myslíš jiné město? Brno?“

On se rozchechtá.

Pokrčí rameny.

„Skoro.“

Strašně špatně se to vysvětluje. Chce se mi naprdnutě odejít a ať už tuhle situaci splácá kdokoli, vzkázat, ať si trhne nohou. Jenže Chris pro mne není cizí. Nikdy v životě jsem ho neviděl a přece ho chci obejmout, hezky chlapsky, s vypjatou hrudí a plácnout ho do zad.

„Proč tu není matka, když chcete, abych jel tam někam... za vámi?“

„Matka?“

On se ušklíbne.

Servírka před něj bouchne další pivo a ani trochu se neusměje.

„Až potkáš matku, pochopíš,“ vykládá. „Věř mi. Ona není... zlá... Ale určitě není jako... ehm... většina matek.“

Pak se ta věc v mé ruce znovu přitiskla k vršku a tentokrát se tím slizem protlačila až nahoru. Hlava byla trochu hadí, jen ne tak placatá. Otevřelo to tlamičku a já zíral, jak se tomu vrtí ve vzduchu dlouhý kulatý jazyk. Myslím, že mi dost spadla brada, mozek mi zmateně nabízel divoké dohady toho, co by mohla být ta malá potvornost zač. Vážně jsem se zabýval myšlenkou, že je to prtávý dinosaurus. Idiotské, vím. Ale smysl to dává rozhodně víc, než že se mi do dlaně vyklubal drak.

Ten nebohý tvor zaškubal tělíčkem, a jako když se oklepe mokrý pes, co čerstvě vylezl z vody, tak tohle stvoření se otřepalo a setřásló ze sebe zbytky blány.

Koukám na tu bláznivost v mé dlani a vím najisto, že jsem nic takového nikdy předtím neviděl. Ještě pořád to bylo mokré, trochu se to klepalo.

Pak to otevřelo oči.

Zadávalo se to rovnou na mě. Chris mlčel, nesmál se. Jako by věděl, co prožívám.

Ano, milý Egone. I mně to konečně docvaklo.

Ať už to bylo cokoli, právě se mi to vylíhlo v ruce a teď se to na mne koukalo přesně s takovou oddaností a důvěrou, jaké mají mrňata vyhrazeny jen pro svou mámu.

Vypadal jako nahé kuře, kterému na krk někdo posadil hlavu chameleona. Na té hlavičce měl maličkaté růžky a úplně vzadu čupřinku, kterou roztahoval a stahoval do vrásčité blány, jako by s ní dýchal.

Křídla taková trochu zakrnělá, dvě silné nohy zakončené orlími pařáty, strašně ošklivá tvář a v ní tak velké oči, jako by ho stvořili v anime dílně.

Do záznamu.

Můj drak byl modrý.

Mysleli byste, že když vás vezme někdo do úplně cizího světa, dá vám šanci sbalit si pár drobností s sebou. Co já vím. Spodní prádlo, kartáček na zuby, nějaký ten kondom a docela jistě nabíječku na mobil. Vlastně by bylo fajn, kdyby se drahý brácha vůbec zmínil, že vás do naprosto odlišné reality vůbec bere.

To nebyl můj případ, že.

Pokud se bavíme na rovinu, tak kdyby mé divné dvojče zmínilo takové šílenosti jako média fungující na bázi esence stříbra, rozdrcených brouků a vanilky, o dost hůř se dám přesvědčit. Právníci křížení s medúzou nebo bankéři s tělem tříocasé bestie. Nic proti bankéřům nebo právníkům.

Trochu zvědavosti to vyvolá. Ale nic víc.

„Představ si moc tak úžasnou, že můžeš úplně všechno,“ poví Chris. „Normální pravidla se na nás nevztahují. Právo. Soudy. Je to už dávno, co to někdo na nás zkusil s paragrafy. Neexistuje nic, co bychom nesměli.“

Chvilí přemýšlím, než mi tohle všechno dojde do detailu.

„Když myslíš, že nám všechno projde,“ říkám a on nadšeně přikývne, „to myslíš třeba jako krádež? Nebo vraždu?“

Ušklíbne se. Mávne rukou.

„To jsou blbosti. Musíš přemýšlet ve větším měřítku.“

Prohlásil, že naše rodina je tak bohatá a mocná, že dá víc práce vymyslet, co nebo koho ještě nevlastníme než jak to obstarat. Prohlásil, že sex všude a s kým chci je součástí privilegií. Prohlásil, že si můžu vymyslet úplně jakékoli zvíře, když mi nebudou stačit všechny ty mořské panny a vlkodlaci, tříhlaví tygři nebo pegasové, a oni mi tu bestii dají vyrobit.

Jak říkám, tohle znělo fajn.

Nic z toho by mě ale nepřesvědčilo poslat smsku šéfovi, že si беру pár dní volna. A hned v těch hadrech, co jsem měl na sobě a s tím divným tvorem, který mi nepřipomínal nic, co jsem kdy viděl, bych se nepohrnul do světa, který dost dobře mohl existovat jen v hlavě chlápka, který se vydává za mého bratra.

Ale Chris řekl, že to mateřské znamínko ve tvaru čtyřcípé hvězdy na stehně mám po své matce. I to její prý má zvláštní namodralou barvu.

Nejspíš nemusím zdůrazňovat, že nejenže jsem se o té divné věci na mé kůži nezmínil a pochopitelně nikde, na žádném Facebooku nebo Instagramu nenajdete fotku, kde by ta hvězda byla vidět.

Pak už stačilo jen říct, že má opravdová matka by mne ráda poznala, ale musíme jít hned.

Zkoušel jsem z něj vytáhnout víc, ale on jen pokrčil rameny. Tenkrát jsem netušil, co vím dnes. Že moje rodina fakt nejde popsat v několika větách.

„Tak jdeš?“ řekl, než se v temné úzké pražské uličce obrátil a bylo slyšet klapání o dlažbu.

Když jsme jeli taxíkem po Praze okolo Karlova mostu, tou dobou už se mi můj narozeninový dárek za krkem pod límeček nevešel.

Drak rostl. Vyvíjel se.

Sílil.

Tělo mu zešupinatělo a když mi začal dost nevybíravě okusovat ucho, přišlo mi, že je na čase ho nakrmit. V tu chvíli jsem si vůbec poprvé připustil, že mám domácího mazlíčka a naprosto netuším, co s ním.

Chris mávl rukou, že s tím si nemám lámat hlavu.

„On se o sebe postará,“ povídá.

Zatím to ale vypadalo, že by to mohlo odnést mé ucho.

Mám rád své uši.

Zvykl jsem si na ně.

Za Klementinem to taxikář vzal vpravo, i když musel vědět, že to nebude nejkratší cesta.

„Hééj,“ zařval jsem na něj a ten chlápek se ani neobtěžoval omluvit, jen pokrčil rameny a jel dál.

Naštvaně mu říkám, ať zastaví, zhluboka jsem se nadechl, že mu něco hezky od plic povím, ale k tomu už jsem se nedostal.

Ted' už ovšem vím, že ta malá modrá mrcha byla napojená na mé emoce a můj vztek byl pro něj příkaz k útoku. Nebo pobídka k večeři? Kdo ví.

Každopádně to rozkošné zvířátko roztáhlo křídla, že jsme se na zadním sedadle museli přikřčit. Z pusinky vypustilo páru i s maličkým ohýnkem, který mi sežehl pramen vlasů.

A vystartoval po taxikáři.

Ukázalo se, že mé ucho jen tak láskyplně oždiboval, protože ve chvíli, kdy se vrhnul na sedadlo před námi, zbyl tomu podvodnickému řidič místo ucha jen zkrvavený chuchvalec.

Taxikář zařval, dupl na brzdu, vyskočil ze dveří a pelášil pryč. Ruku přitisknutou k hlavě plné krve.

Než jsem stačil říct popel, drobek už zase zkrátile seděl na zadním sedadle mezi mnou a Chrisem a spokojeně žužlal to ucho. Moment nebo dva ho cumlal jako pes kost a pak ho na dva záběry jednoduše sežral.

Miminko je nakrmené.

Dokonce si drobek i říhnul.

Já pořád v šoku, Chris pobavený a ta malá modrá bestie v rozjívěné náladě, tak my se rychle vypořádali z auta a zmizeli do tmavé uličky. Dráček se mi držel na rameni a prskal, občas mávnul křídly a zase je složil.

V tom šeru pouličních lamp jsem musel vypadat jak pirát s opelichaným papouškem.

Před synagogou mě bratr nechal čekat.

Sám vešel dovnitř, odemkl si velkým klíčem, který vyndal z kapsy. Způsob, jakým se vkradl dovnitř mne přiměl rozhlédnout se. Nevidí nás někdo?

Trochu našťvaně jsem pokrčil rameny, až to opelichané mládě nakvašeně prsklo. Nikdy jsem nebyl ani trhat cizí třešně ze stromu. Tohle

je mi cizí. Vždycky jsem byl poslušný občan dbalý svých povinností. A teď mám pocit, že jsem spolupachatelem cokoli můj bráška právě páchá v té bezmála půlnoční synagoze.

Ulička byla právě tak ztemnělá, jak by vám ve správném hororu napovědělo, že se máte sebrat a mazat pryč. Několik pozdních chodců po mně zvědavě louplo očima a můj nový mazlíček popuzeně zafrkal.

Okřídlená šelmička viditelně rostla. Šupiny na nohách a na hlavě zhrubly. Jsou také ostřejší. Drak byl teď zbarvený do jasně indigově modré, oči černé, pokud zrovna nebyl našťvaný. To jste v nich viděli záblesky žluté.

Když se to tak vezme, měl vlastně žluté oči.

Rozpětí křídel měl přes metr a pod jemnou šupinatou kůží mu hrály svaly.

Nejdřív jsem ho nesl v náručí, ale nedělalo to dobře ani jednomu z nás.

Mně vadilo, že je těžký, tak nějak studeně vlhký a dost páchne. S čím měl problém ten drak nevím, ale dvakrát mě lehce kousnul do ruky, než jsem ho pustil na zem s tím, že ať si tedy jde po svých.

U židovského hřbitova jsme se museli na chvíli přikrčit, když šel kolem starý, důstojný pár. Pak jsme se na hřbitov bez okolků vloupali a za chvíli už jsme se kradli mezi hroby.

Dráček zavětril a zmizel v křoví. Oči mu žhnuly, ale nebyly to oči, co zapálilo kus nízké trávy. Šeptem jsem toho hajzlíka napomenul. Zkrotle přiběhl a věnoval mi černý, lísající pohled.

Povídám, ať to hned uhasí a drak se tvářil, že mi nerozumí. Jenže mi rozuměl, a má slova k tomu nepotřeboval. Tolik už jsem pochopil.

Nakonec roztáhl křídla, a jako když si kachna dělá hnízdo, si přičapl do toho ohýnku a křídly ho udusil. Do nozder se mu dostalo trochu kouře a nakvašeně kýchnul.

Pak zmizel zase ve tmě.

Praha, moje Praha, jak si ji naposledy pamatuju, byla temná a v tom vzduchu byla cítit vlhkost nadcházejícího deště.

Jen ve světle nedalekých dvou lamp procházíme starým židovským hřbitovem. Prastaré zdobené kameny nejrůznějších tvarů pokryté písmem dávných věků se k sobě naklánějí, jako by si šeptaly. Vytvářejí divoké stíny, které se tu a tam pohnou, jako by se propadaly hlouběji, aby jednou měly zmizet pod povrchem docela.

Čekal jsem od svého novopečeného bratra nějaké vysvětlení. Pár slov, co by mi naznačila, že Chris nemá noční špacír po hřbitovech za něco normálního. Dost jasně si vybavím, že jsem se v tom duchu zkusil ptát. Odbyl mne zamumláním „Však uvidíš.“

Skoro potmě se Chrisovi nakonec podařilo najít ten, který hledal. Vypadal staře i mezi těmi prastarými náhrobky všude okolo. Znaky na něm byly sešlé a vyrudlé, místy kámen odpadl a zbyla jen puklina.

Na tom starém hrobě si bráška klekl a začal vytrhávat trávu, pak odhrnovat hlínu. Zvedl hlavu, podíval se na mě. Jasně, chápu.

Dřepl jsem si vedle něj a za chvíli jsme byli od hlíny oba, ruce černé, na tvářích čmouhy, když do toho zpátky přicupital drak. Něco nesl v tlamě.

Pustil to a ono to zkusilo utéct.

Můj mazel to samozřejmě nedopustil a dovlekl svou kořist zpátky.

Chvilí si takhle hráli, než mi došlo, že to je zajíc, ale už přišel o obě uši. Nemusel jsem dumat, jak asi.

Chlupáč se snažil pelášit pryč, ale drak ho jen jemně postrčil zpátky k nám. Nejsem si tak docela jist, jestli to byla jeho večere, nebo si právě přivedl kamaráda. Zdá se, že v tom nemá jasno ani sám. Když už jsem přemýšlel, jestli toho chudáka zachránit, nebo bude humánnější mu zlomit vaz, drak po něm znovu chňapnul, tentokrát dost zostra a popolétl s ním o kus dál.

Pak k nám dolehlo křupnutí a mlaskavé zvuky.

Dal jsem se znovu do práce. Chris mezitím vyhloubil několik stop hlubokou jámu a narazil na poklop.

Co jste našli v tom hrobě?

Tak předně pár kostí, ale na to ses asi neptal.

Chris je jen jemně odsunul stranou a vybral několik hliněných nádob a pak koženou brašnu. Nevím, co bylo uvnitř. Prostě mě to nezajímalo. Víc mi dělalo starosti, kam jdeme, než jak se tam dostaneme.

Bratr nějak rozmístil ty kameny a postupně některé pokapal třemi různými tekutinami. Necítil jsem žádný zápach, kdyby tě to zajímalo. Možná to byla voda. Ve všech třech.

Jak dlouho to trvalo?

Těžko říct.

Jak dlouho trvá mladému drakovi sežrat zajíce?

Stáli jsme v kruhu, který Chris vyrobil z kamenů. Z některých stoupala pára a ta úplně bez zápachu už nebyla. Nic mi ten smrad nepřipomínal. Ne že bych se snažil něco si vybavit.

Draka jsem v tom kruhu musel držet a měl jsem co dělat. Pranic se mu tam nelíbilo.

Nejdřív se nestalo vůbec nic. Pak výpary zesílily, jsou pořád silnější a silnější, až cítím, že je mi na zvracení. Chrisova tvář ztratila barvu, zorničky z jeho očí skoro zmizely a drak mi v náručí trochu zvláchněl.

Vypadalo to, jako by se vzduch zachvěl, pak začal vibrovat.

Cítil jsem, jak se mi točí hlava a v okamžiku, kdy jsem to vzdal, a bylo mi jasné, že se sunu k zemi, svět okolo nás zmizel. I ta země zmizela.

To myslím doslova.

Stáli jsme v oblacích.

Nemohl jsem dýchat, ale nějak to nebylo potřeba.

Býval bych si myslel, že ta hustá bílá pára okolo nás, která se rozpouštěla zhruba ve výši našich kolen, je to, co pouští rockerům na koncertech pro větší efekt. Vodní pára, nebo tak.

Než jsem se koukl nad sebe.

Než jsem se podíval do hvězd, jež byly hned nad námi. Blízko, strašně blízko, až jsem se chtěl přikrčit. Přímo nad námi byla jedna planeta. Možná to byl Jupiter, to si asi ověříte líp sami. Jestli si to správně pamatuju, ten je jediný, co má hnědé pruhy.

Padal přímo na mě, tak mi to přišlo. Měl jsem pocit, že když si stoupnu na špičky a prsty vytáhnou co nejdál nad sebe a ještě kousek, mohl bych se ho dotknout.

Dotknout se planety.

Ta hvězdná obloha nebyla vlastně černá a nebyla ani tmavě modrá. Ta barva byla hluboká, to je všechno, jak to dokážu popsat. Když se podíváte na spektrum barev, tak ji tam nenajdete.

Když se podíváte kamkoli v našem světě, ta barva tam není.

Ta barva tam vysloveně chybí.

Drak mlaskl a já se otočil, vidím, že se k nám tiše plaví loďka. Postava zahalená do barvy hvězd, na hlavě kapuci, zvolna pravidelnými záběry vesel štouchá do mraků, loďka se blížila k nám.

Podíval jsem se na Chrise, i on sledoval tichého veslaře, a když neměl námitky on, asi to tak nějak mělo být. Můj mazlík vypadal zkrátka, tiskl se ke mně jak štěně. Pohladil jsem ho po hlavičce. Všiml jsem si, že už je zase o něco větší, ale už nerostl tak rychle, jako ze začátku.

Asi mě nemělo překvapit, že pádla držely ruce bez masa. Kosti prstů obalené průsvitnou kůží objímaly držadlo, a když byl poutník skoro u nás, bylo slyšet, jak při každém záběru ty kosti škrábou do dřevěného pádla.

Strašidelné.

V tu chvíli mi to došlo. Vzpomněl jsem si, kde jsem o téhle smutné postavě slyšel. Cháron. Vozí mrtvé do podsvětí.

Mrtvé.

Do podsvětí.

Všechno mi to do sebe zacvaklo. Kolena se mi podlomila, šel jsem k zemi, ruce instinktivně pod sebe, ale nic tam nebylo. Jen mraky. V nich jsme se vznášeli, v nich k nám doplul posel nejhorších zpráv a nebylo, kam utéct. Jen to přijmout.

Tak mladý, tak mladý.

Kolik lidí asi přede mnou poznalo, že jsou mrtví, až když uviděli svého převozníka. Kolik z nich asi...

„Jsi v pohodě?“ nadhodí bráška a z hlasu spíš slyšíte zvědavost než účast. „Možná jsem to přehnal s tím modropuchem.“

„Vezeš mě za mou matkou,“ povídám mu a přísám bohu, že to znělo slavnostně, vznešeně a ani trochu skřípnutě a zbaběle. „Takže je mrtvá? Já... proto i já musel umřít?“

Chris se pobaveně zachechtal. Plácnul mě do zad, pak mě popadl za rameno a pomohl mi vstát, jako bych nic nevážil.

„Přestaň blbnout,“ šeptá mi. „Jinak si ten gauner započítá víc.“

„Takže...“ řeknu, do hlasu dám o něco víc naděje. „Takže tohle není Cháron?“

Můj drahý bratr zakývá hlavou, pokrčí rameny, šklubne koutkem úst a pak připustí, že to vlastně nejspíš bude on.

Bájný Cháron.

„Tohle má trochu jako melouch, vždycky byl dost na peníze, to mu ale asi radši neříkej.“

Popadl draka pod jedno rameno, mně pod druhé a dotlačil nás k loďce.

Postava v kápi se ani nepohnula. Jediné, co z ní bylo vidět, jediné, z čeho jsem nemohl spustit oči, byly ty ruce. Kostlivec v kápi, nebo přinejmenším právě tak hubený. Báł jsem se, že když ke mně natočí tvář, můj rozum se nadobro ztratí v jeho prázdném pohledu očních jamek.

Chris nedával najevo žádný respekt. Řekl mu, že má zpoždění.

Můj bláznivý znovunalezený bratr právě řval na mýtickou příšeru a já si vyměnil udivený pohled s mým vlastním drakem.

KAPITOLA 2

Magická Praha

V tom místě vprostřed mraků se zastavil čas. Přišlo mi, že jsme se plavili hodiny a přesto jsem si s bratrem vyměnil sotva pár slov. Drak vypadal, že usnul. Až mnohem později mi kdosi vyložil, že nic uměle vyšetřěného spánek nepotřebuje.

Drak za celou dobu vůbec nevyrostl, nedostal hlad a ani na chvíli neprojevil vztek.

Neumřel.

I když, pro jednodenního draka už byl dávno jeho čas.

Jak říkám, čas se zastavil.

Pak se v dálce objevil břeh.

Jen sotva můžu popsat ten pocit, prorážet mlžnou hladinu mraků hned pod hvězdami, s těžkou pruhovanou planetou tak nízko, až jsem myslel, že ji budeme muset obeplout.

A v tom uvidět pevnou zemi.

Až někdy bude to pravé moře času, vy i já náladu na pohádkové příběhy, tak potom vám třeba povím, jaké to bylo v tomhle snovém světě. Připomeňte mi, že vám chci vyprávět o Hodináři. Zmíním něco málo o Stařecké vesničce, kočičí paní, půlnočním trubadúrovi i dni, kdy vykvetly sněženky. Když bude chvílka, povím vám také, jak se jedí karmouny a starapy, čemu se říká haloun a co je na konci duhy, pokud na začátku

bude zelená ponožka. Rozhodně si nechte vyprávět o ní. O Moniře. Možná nebudu tak docela upřímný v tom, co mi řekla, když jsem ji opouštěl, ale to mi sotva můžete mít za zlé.

Jednadvacetkrát zašlo slunce, než nás Monira dovedla k bráně. Nevypadalo to jako brána a ani to slovo nepadlo. Jak ale nazvete místo, kde uděláte krok, to, co bylo za vámi, už není a před vámi je docela jiný svět.

Nemůžu se tak úplně rozhodnout, jestli bude těžší popsat tuhle Prahu těm, kdo ji nikdy neviděli, nebo pro ty, kteří z ní prakticky nevytáhli paty.

Je jiná.

Praha v tomhle Chrisově světě je tak jiná, jak jen může být, abyste ji pořád ještě nazvali Prahou. Jako by její obraz přemaloval surrealistický malíř. Nechal obrysy a hrubé základy a vše ostatní změnil do sebemenšího lapidárního a fantaskního detailu.

Později, mnohem později jsem si prošel celé Staré město a bylo to jako objevovat její zákoutí úplně od začátku.

Karlův most je identický.

Dokud si nevšimnete sousoší, kde se rohatý ďábel klaní nahé panně nebo jiného se třemi chlapci otočenými k sobě zády, jeden má tři oči, další tři ruce a ještě poslední tři uši. Pak je tam socha psa, který ale stojí na zadních, na sobě dlouhý kabát, v ruce knihu a na dlouhém čumáku malíkaté brýle. Pokud jdete moc blízko, tak vrčí.

Jakýsi divný týpek v dlouhé róbě a s vysokou rudou kápí na tom mostě plném špacírujících lidí křičel cosi o vykoupení. Spasení v milosti. Vykoupení v krvi. Kdosi po něm hodil vajíčko, ale to podivného kněze spíše ještě rozvášnilo. Přidal na tónu i nadšení. „Střeste se pochyb, on už brzy přijde,“ hulákal. „Ničitel světů se obrodí a povstane!“

Náboženství tu vymýtili už kdysi, byla to pekelně krvavá válka, jak mi řekli. Podle mého brášky, se ale objevují nová. Tohle si prý říká Společenství Zatracených.

Na zdi někdo kreslí zlatou barvou nápisy. Smiř se s tím, jsi Zatracený. U toho symbol. Vypadá trochu jako oko z egyptských pyramid.

Kráčím dál.